

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általalok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhhoz, 1895. márczius 6-án.

Előfizetési árak:

Egész évre 12 kor., félévre 6 kor., negyedévre 3 kor.
Egyes szám ára 10 fill.

Felolós szerkesztő:
BILKEI FERENC.

Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton este.
Szerkesztőség és kiadó-hivatal: **Szont-István-tér 1.**
Egyes számok kaphatók: a dohánytözsédekben.

A zsidónép — világnép.

I. A zsidóság closzlása a világon.

oo A zsidóság száma, eloslása és gyarapodása az egész világon talán a legérdekesebb, de manap még legkevésbé megbizható fejezete a zsidó világnép statisztikájának. A létszám szigorú, pontos összeállítása ma még lehetetlen és kétséges, hogy a zsidóságnak önjerejéből fog-e sikerülni minden országra nézve pontos statisztikát összeállítani. Azok a statisztikai táblázatok, melyeket a *Jüdische Statistik* közzétesz, részben alapszanak csak valódi népszámláláson; egy részük privátforrásokból merített adatok alapján készült, becslés segítségével s hogy mily szeretlenül nagy különbségek állhatnak elő, arra nézve, azt hisszük, elegendő Chicagó idéznünk, melynek az egyik forrás szerint 60.000, a másik szerint 150.000 zsidó lakosa van.

Legfontosabbak s legmegbízhatóbbak azon országok adatai, melyekben a kormány a népszámlálási műveleteket a felekezeti viszonyokra is kiterjeszti, ilyenek: Oroszország, Ausztria-Magyarország, Németország, Írország s némely más állam. Sok esetben ugyszólván csak föltevésekkel dolgoznak s növeli a nehézségeket magának a nemzsidó statisztikai tudományának némely gyámoltalansága a zsidóság létszámának megállapítása körül. A marokkói zsidók számát

például Mulhall az ő statisztikai szótárában (az 1883-ik évre vonatkozólag) 350.000-re teszi, míg a Meyer-féle lexikon az utolsó népszámlálás adatai alapján csak 200.000 zsidót jelez Marokkóban. A *Jüdische Statistik* egyik munkatársának állítása szerint a különböző statisztikai munkák tele vannak ilyen ellentmondásokkal, aminek oka részben abban keresendő, hogy az illető szerzők egyáltalában nem tudják mihez fogjanak a zsidókkal s majd vallásfelekezethek, majd meg nemzetnek tekintik. Épen a Meyer-féle lexikonban fordul elő az a föltötte érdekes dolog, hogy a *zsidóságnak, mint vallásfelekezethek létszáma lényegesen különbözik a zsidóságnak, mint nemzetnek létszámától*. Magyarzata az, hogy ahol *zsidó nemzetről* van szó, ott beletudják a zsidóságha a kikeresztelkedett és felekezetenküli zsidókat, akik tehát e fölfogás szerint nem ugyan vallásilag, de fajilag zsidók; viszont, ahol a zsidóság mint vallásfelekezet szerepel: nem jönnek számításba ama zsidók, akik anyanyelvük gyanánt ama nemzet nyelvét mondják be, amelynek kebelében élnek, illetve, amely „öket környezi.“ Világos, hogy itt olyan viszonyokról van szó, melyek minálunk Magyarországon szinte érthetetlenek, amennyiben itt, legalább a neológ zsidóság ugyszólván hogy csak vallásfelekezeti egységet alkot s nemzetiség tekintetében még azok a zsidók is magyarnak vallják magukat, a kik a ma-

gyar nyelvben tökéletlenek vagy épenséggel járatlanok. És ez az eljárás az illető zsidók részéről nem rosszhiszeműség, hanem kénytelenség, mely a magyar zsidó speciális viszonyaiból áll elő. Az a zsidó ugyanis, a ki tökéletlen vagy teljesen gyarló magyar tudásával mégis magyarnak vallja magát, már azért is kénytelen ezzel, mert zsidóul még kevesebbet tud, mint magyarul s ha a nemzeti gyovartartozásnak alapjául a *nyelvet* vennők föl: az ilyen zsidók csak *nemmel* valhatnak magukat, ami rájuk nézve nem volna praktikus, a magyar statisztikára pedig nem volna kívánatos. A magyarországi statisztikában tehát *zsidó felekezet és zsidó nemzet* meglehetősen födi egymást, kivéve talán a bevándorolt és egyre bevándorló galíciai zsidóságot, a mely az országnak, de magának a zsidó lakosságnak is kárára és veszedelmére minálunk is statuálni fogja, vagy talán már statuálja a felekezet és nemzet különbségét.

Hogy a zsidóságra vonatkozó statisztikai adatokkal szemben mennyire óvatossá kell lennünk: arra maga dr. Nossig figyelmeztet bennünket azzal a meglepő és öszinte kijelentéssel, hogy a *zsidók létszámát illetőleg inkább a nagyobb számot fogadják el, mint a kisebbet*, mert tekintetbe kell vennünk először azt, hogy a *zsidóság rendkívüli mértékben szaporodik*, másfelől pedig nem szabad megfeledkeznünk arról a körülmény-

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCÁJA.

Hét országon keresztül.

Utí emlékek.

A sokféle vérkeveredésből s a perzselő déli éghajlat befolyásából magyarázhatjuk a spanyol nép egész jellemét. A spanyol szintegy mint az olasz tele van szenvedélyességgel. Tud szenvedélyesen szeretni és szenvedélyesen gyűlölni, mint az időjárás, mely nappal szinte elperzsel mindent, éjjel pedig hűvös tengeri szellőt hajt feléje. Az olaszról azonban sokban különbözik. A taliának mindig kéznél van a tör s első dühében leszurja azt, a ki haragját felingerelte. Mi két héig jártunk a spanyolok közt, igyekeztünk őket megismerni a saját tűzhelyüknél, jó és rossz oldalukról, de egyetlenegyszer sem láttunk se verekedést, se bicskázást, a mi például a mi jó magyar néptünkél, sőt sváb atyáinkfainál is a legizgatóbb vasárnapi szórakozások és látványosságok közé tartozik. A bikát leszurja a spanyol, végig tudja nézni a vértől csorgó állatot, mert az erő és ügyesség mérkőzését látja, embertársa iránt azonban legélenkebb részvételt tud viselteni. Ha az utcán mégy és idegen előtte a ruhád, kinevet, kigúnyol, elfelejti, hogy ő caballero, de ha szépen szólsz hozzá, ha udvarias bókot mondasz neki, kész órák hosszat kisélni és magyarázni, a mit csak óhajtasz. Cordovában megismerkedtem egy spanyol pappal, a ki azon ritkaságok közé tartozott, a kikkel latinul is beszélhetünk. Igaz, hogy a kiejtés furcasága sok akadályt támasztott közöttünk, de mégis megértettük egymást. Megdi-

csértem a spanyol papokat, hogy a hányat látam, valamennyi oly elegáns, mintha iskától vették volna ki. Ez tetszett neki s elt árszított udvariasságával annyira, hogy szinte zavarba hozott. Megmutogatta a szemináriumot, a székesegyházat, kincstárt, s majdnem lekésztett az ebédről. A barátságos szó nyomán fakadt náluk az udvariasság. A spanyol nem úgy beszél szolgájával, mint alárendeltjével, hanem mint egy nemes nemzet sardjádékával. Ha gorombáskodik, a szolgáló rögtön visszavág:

— Velem ne gorombáskodjék az ur, hanem adja ki a béremet s megyek egy házzal odébb. Az én őseim épen úgy küzdöttek a mórok ellen, mint az uré s ezért semmi kedvem az ön gorombaságait zsebreávní.

A spanyol csupa szeszély. A mellett, hogy a holdvilág mellett való ábrándozásra, a fantasztikus mesék költésére roppant fogékonyssággal bír, ebben a percben a kétségbecsiség tudja ontani a könnyeit, a következőben már föltükkerekedik benne a végtelen könnyelműség. Érdekes példát hallottam erre nézve. Egyik várost előntötte az árvíz. A piszkos víz árja alámosta a házak falait s a tetők roskadozni kezdettek. A nép a tetőkre volt kénytelen menekülni. A sirás és jajgatás általános volt. Egyszerre megjelenik a polgármester kíséretével, hogy a szerencsétlenség színhelyét bejárva, segélyről gondoskodik. A nagy urak tömege imponált a népnek, fedték bajajkát s a leányok dallal üdvözölték a polgármester kíséretét.

A mellett, hogy a mód nélküli lusták, és kényelemszeretők, szeretik a mulatságot, a mókát és a tereferét. Évszázadokon keresztül megszokták, hogy Amerika a bőség szarujából öntötte eléjük drágaságait s ök könnyen, ugyszólván gond nélkül élhettek. Egrészét mód nélkül kapzsi-

lettek egész a kegyetlenségéig, másrészt a lustaság és megszokott fényűzés mely nyomorúság szülője lett. A hibát azonban nem magukban keresik, hanem a bűnbakokban. Haragusznak valakire. Jelenleg a kormányra és államformára. Nem akarok proféta lenni, de azt hiszem, hogy a mostani királyság nem fog hosszú életű lenni. Kohamosan hódít a köztársaság eszméje. A városok majdnem kizárólag republikánus követeket küldenek a parlamentbe. S magunk hallottuk tőlük, hogy a szerbek csak leckét adtak nekik a királygyilkosságra. Mikor Madridba mentünk, a király San-Sebastianba volt menendő. Vezetőnk erre azt jegyezte meg, hogy a spanyolok örülnének, ha még egy-két mért-földet odébb utazna, — a határon kívül — legalább egyszer s mindenkorra megszabadulnának tőle. — Szegény kis spanyol király, szegény Alfonzó!

Legszébb tulajdonsága a spanyolnak a valóságosság. Jellemük ezernyi árnyoldalát a vallás hatalmas erceje nyesegeti. Azt hiszem, régen megszűntek volna már létezni, kiirtották volna már egymást, vagy mások őket, ha életüket a vallás fegyvere nem oltalmazza. S ha az az irány, mely a franciáknál is mind erősebb hullámokat ver, náluk is legyőzi a jót, ha sikerül elvállaltalantani a spanyol népet, a mint az aknaasók régóta fáradoznak már rajta, összeomlik az egész ország, a melynek eddig is csak a katolicizmus tudott erőt nyujtani.

Sevillának egyik kiváló érdekessége a gyönyörű katedrális, a mely nevezetességben bátran vetélkedik a világ legelső templomaival. Nagyságra megközelíti a római szt. Péter-templomtól s ha azt vesszük, hogy öt hajójának csücsivei magas-ságra szintén megközelítik a szt. Péter bazilika boltíveit, némileg fogalmat alkothatunk magunk-nak impozáns méreteiről. Kápolnáinak száma

Mai lapunk 4 oldal.

